

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1174/2014
10.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.Д., због кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ј.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.423/13 од 03.04.2014. године и Вишег суда у Чачку Кж 172/14 од 25.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 10. децембра 2014. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Д. – адвоката Ј.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.423/13 од 03.04.2014. године и Вишег суда у Чачку Кж 172/14 од 25.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр.423/13 од 03.04.2014. године, окривљени Ј.Д. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Истовремено је одређено да је окривљени дужан да новчану казну плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, те да ће новчана казна, уколико је окривљени не плати у остављеном року, бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, а на име осталих трошкова поступка износ од 21.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 172/14 од 25.06.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ј.Д., а пресуда Основног суда у Чачку К бр.423/13 од 03.04.2014. године, потврђена.

Бранилац окривљеног Ј.Д. – Ј.П., поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Вишег суда у Чачку Кж бр.172/14 од 25.06.2014. године, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), конкретно због повреде одредаба члана 209. став 3. у вези става 1. КЗ и повреде одредаба члана 461. став 1. ЗКП, с тим што из образложења захтева произилази да је захтев за заштиту законитости поднет и против првостепене и против другостепене пресуде, и то због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да се првостепена и другостепена одлука преиначе тако што ће Врховни касациони суд окривљеног Ј.Д. ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. КЗ. Истовремено је предложио да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да су у конкретном случају и првостепени и другостепени суд погрешно применили одредбу члана 462. став 1. ЗКП.

С тим у вези, бранилац истиче да је у поступку пред првостепеним судом, поновљеном по жалби окривљеног, надлежни јавни тужилац изменио оптужни акт тако што је као време извршења кривичног дела, уместо датума 11.07.2008. године, како је то наведено у првобитној оптужници, навео да је кривично дело извршио у периоду од 12.06.2008. године до 11.07.2008. године, поступајући супротно одредби члана 462. став 1. ЗКП, којом је прописано да ће првостепени суд, коме је предмет упућен на суђење, узети за основ ранију оптужницу. Према ставу браниоца, на овај начин, првостепени суд је учинио повреду начела "reformatio in peius" на штету окривљеног, док је одбијањем жалбе браниоца окривљеног исту повреду учинио и другостепени суд.

Супротно изложеним наводима захтева, по оцени Врховног касационог суда, ни првостепеном, а ни другостепеном одлуком није учињена битна повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП.

Одредбом члана 453. ЗКП, прописано је, да ако је изјављена жалба само у корист оптуженог – пресуда не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је окривљени Ј.Д. у поновном поступку, пресудом Основног суда у Чачку К бр.423/13 од 03.04.2014. године оглашен кривим због истог кривичног дела као и претходном пресудом, која је по жалби браниоца окривљеног укинута (пресуда Основног суда у Чачку К бр.8970/10 од 21.08.2012. године), и то због кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. КЗ, да је и једном и другом пресудом осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, те да првобитна оптужница, осим у делу који се односи на време извршења кривичног дела, није измењена, а код чињенице да јавни тужилац има овлашћење да, у складу са утврђеним чињеничним стањем, у току целог поступка измени оптужницу, то по оцени овога суда у конкретном случају није учињена повреда начела "reformatio in peius" односно битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Ово због тога, што је радња основног облика овог кривичног дела (став 1) лажно приказивање чињеница или њихово прикривање, које има тачно одређени циљ: добијање кредита, субвенције или друге погодности, за шта, иначе, учинилац не испуњава прописане услове, па је кривично дело довршено онда када је кредит, субвенција односно друга погодност добјена (за себе или другог), а то је у конкретном случају 11.07.2008. године, иако за то нису испуњени услови. До тада, без обзира на измену чињеница у погледу времена извршења (на период од 12.06.2008. године до 11.07.2008. године) постоји само некажњиви покушај овог кривичног дела, па у поновном поступку тиме није учињена повреда забране преиначења на горе.

По оцени овога суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује и да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, и с тим у вези наводи да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и других погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. КЗ, због којег је оглашен кривим.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени Д.Ј. је у периоду од 12.06.2008. до 11.07.2008. године, у својству директора предузећа ДОО К.п.п. Ч., прикрио чињенице које су од утицаја за добијање кредита за своје предузеће код оштећеног – А.б. у износу од 8.000.000,00 динара, тако што је приликом закључења уговора за одобрени кредит закључио и уговор о залози опреме и машина свог предузећа, као средстава обезбеђења враћања кредита, и поред тога што су ове машине и опрема, чија је вредност процењена на 181.900 еура, већ биле заложене као средство обезбеђења кредита које је предузеће окривљеног узело у Р.б. и којом приликом се окривљени обавезао да за време коришћења тог кредита неће без претходне сагласности ове банке закључити било који други кредит или дати у залогу своју садашњу или будућу непокоретну или покретну имовину, а што је уписано у Агенцији за привредне регистре дана 17.06.2008.

године, при чему је био свестан да на овај начин – прикривањем чињеница од утицаја за добијање кредита, у оштећеној А.б. добио кредит и поред тога што за то не испуњава прописане услове.

Како, дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сви битни елементи кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. КЗ, због којег је окривљени Ј.Д. и оглашен кривим, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у делу којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, оцењен неоснованим.

На исту повреду кривичног закона, бранилац окривљеног указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Виши суд у Чачку, као другостепени, оценио је изнете жалбене наводе неоснованим и о томе у својој одлуци Кж бр.172/14 од 25.06.2014. године, на страни 3 изнео јасне и логичне разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, те на које у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.